

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 69/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť MVDr. Mgr. Pavla Kovaľa, súdneho exekútora, Radničné námestie 15, Bardejov, IČO 31 276 491, zastúpeného advokátom JUDr. Danielom Boľanovským, Slovenská 69, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 Er 164/2006 z 5. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť MVDr. Mgr. Pavla Kovaľa o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť MVDr. Mgr. Pavla Kovaľa, súdneho exekútora, Radničné námestie 15, Bardejov, IČO 31 276 491 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Danielom Boľanovským, Slovenská 69, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Er 164/2006 z 5. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola po jej doručení pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V zmysle čl. X bodu 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľa 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom štvrtého senátu ústavného súdu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že poverením okresného súdu č. 5701 023799 z 1. marca 2006 bol sťažovateľ ako súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie na vymoženie dlžného výživného v sume 24 000 Sk (t. j. 796,65 €) a bežného výživného v sume 3 000 Sk (t. j. 99,58 €), resp. 2 000 Sk (t. j. 66,39 €) mesačne v prospech troch (v tom čase) maloletých oprávnených, ako aj na vymoženie trov exekúcie. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er 164/2006-35 z 18. mája 2017 na základe návrhu oprávnených

exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

4. V nadväznosti na právoplatné zastavenie exekúcie okresný súd uznesením č. k. 4 Er 164/2006-65 z 29. marca 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol o trovách exekúcie, a to tak, že oprávnených zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi sumu 55,31 €. Proti označenému uzneseniu o trovách exekúcie sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú okresný súd, konajúc zákonným sudcom, (napadnutým) uznesením č. k. 4 Er 164/2006-75 z 5. novembra 2018 zamietol.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

5.1 Podstata argumentácie sťažovateľa spočíva v jeho výhrade, že okresný súd nepostupoval správne, keď mu ako súdnemu exekútorovi priznal odmenu za vykonávanie exekúcie určenú paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekúcie podľa § 15 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení účinnom do 30. apríla 2008 (ďalej len „vyhláška“) namiesto jej určenia podielom z vymoženej pohľadávky podľa § 16 ods. 2 v spojení s § 5 vyhlášky.

5.2 Sťažovateľ namieta, že okresný súd vychádzal z nesprávneho názoru, že on ako súdny exekútor „*nevykonal akúkoľvek exekučnú činnosť smerujúcu k priamemu vymoženiu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu*“. Podľa sťažovateľa povinný v predmetnom exekučnom konaní uhradil vymáhanú pohľadávku priamo oprávneným „*práve pod tlakom exekučného konania*“ a jednotlivých úkonov, ktoré v rámci exekučného konania vykonal, a preto mu (podľa jeho názoru) patrila náhrada trov konania v sume 1 727,67 €, a nie v (priznanej) sume 55,31 €.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Bardejov č. k. 4 Er/l64/2006- 75 z 5. novembra 2018 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Okresného súdu Bardejov č. k. 4 Er/l64/2006- 75 z 5. novembra 2018 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva trovy právneho zastúpenia 182,26 Eur, ktoré je Okresný súd Bardejov povinný zaplatiť na účet advokáta do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

7. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

15. Podľa § 240 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis neustanovujú inak.

16. Podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku v znení účinnom pred 1. decembrom 2006 exekúciu súd zastaví, ak zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.

17. Podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom pred 1. decembrom 2006 ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

18. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom pred 1. decembrom 2006 ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

19. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom pred 1. decembrom 2006 trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

20. Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky ak súdny exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak exekúciu súd zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje

- a) podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu,
- b) paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti.

21. Podľa § 14 ods. 3 vyhlášky paušálna suma za každý jednotlivý úkon exekučnej činnosti je 3,32 €.

22. Podľa § 15 ods. 1 vyhlášky paušálnou sumou sa odmeňujú tieto úkony exekučnej činnosti.

23. Podľa § 16 ods. 2 vyhlášky ak súdny exekútor pri exekúcii na peňažné plnenie vymôže časť pohľadávky pred jeho vylúčením z vykonávania exekúcie alebo pred jej

zastavením, pri určovaní jeho odmeny sa postupuje podľa § 5 s tým, že základom na určenie tejto odmeny je výška vymoženej pohľadávky.

24. Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky odmena súdneho exekútora je 20 % zo základu na jej určenie, najmenej však 16,60 € a najviac 33 193,92 €.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho v ústavnej sťažnosti označených práv došlo napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o uložení povinnosti oprávneným v exekučnom konaní nahradiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 55,31 €. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (bližšie popísanej v časti I bode 5 tohto uznesenia, pozn.) spočíva v jeho výhrade, že po zastavení exekúcie na podklade návrhu oprávnených mu mala byť priznaná odmena za výkon exekúcie určená podielom z vymoženej (resp. vymáhanej) sumy, a nie paušálnou sumou za jednotlivé úkony vykonané v rámci exekúcie (ako ju určil okresný súd).

26. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu

zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodnutí príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

27. V kontexte argumentácie sťažovateľa, ktorou odôvodňuje namietané porušenie svojich v ústavnej sťažnosti označených práv, ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu práva garantovaného ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú pritom predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

28. Okresný súd napadnuté uznesenie vo veci sťažovateľa odôvodnil najmä takto:

„Súdny exekútor si vyčíslil odmenu v celkovej výške 1.727,67 € aj s DPH v zmysle ustanovení § 16 ods. 2 vyhlášky... Z vyššie uvedených ustanovení vyhlášky vyplýva, že súdny exekútor má nárok na odmenu, ktorej základom na určenie je trojročné plnenie spolu v sume 10.356,50 €. Z toho je zrejmé, že mu patrí odmena vo výške 2.298,61 € (spolu aj s odmenou za zexekvovanú nehnuteľnosť a s náhradou hotových výdavkov). Je síce pravda, že povinný uhradil dlžné výživné, ako aj bežné výživné v čase po začatí exekučného konania, avšak bez toho, aby súdny exekútor vykonal akúkoľvek exekučnú činnosť smerujúcu k priamemu vymoženiu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu. Ustanovenie § 200 ods. 1 Exekučného poriadku hovorí, že oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie. Účelnosť sa posudzuje podľa toho,

aké úkony spravil súdny exekútor vo vzťahu k vymoženiu pohľadávky v prospech oprávnených. Povinný bez ďalšieho uhradil dlžné výživné, ako aj bežné výživné do budúca. Súdny exekútor už v priebehu exekučného konania vymohol sumu 570,94 € speňažením motorového vozidla Škoda Favorit. Túto sumu zúčtoval na trovy exekúcie. Z priloženého exekučného spisu č. EX 143/2006 vyplýva, že súdny exekútor vykonal určité činnosti spojené s vymáhaním pohľadávky oprávnených (zistovanie majetku, pobytu prípadne platiteľa mzdy povinného cestou Sociálnej poisťovne, Okresného riaditeľstva Policajného zboru, katastra nehnuteľností, Úradu práce, soc. vecí a rodiny, Mestskej polície Bardejov), avšak tieto priamo nesmerovali k tomu, že povinný uhradil dlžné, ako aj bežné výživné. Preto by bolo nespravodlivé a súčasne neprimerane tvrdé, ak by oprávnení museli platiť trovy exekúcie v súdnom exekútorom vyčíslenej výške v súlade so zásadou účelnosti vynaložených trov smerujúcich k vymoženiu pohľadávky.

Z týchto vyššie uvedených dôvodov súd priznal súdnemu exekútorovi odmenu podľa § 15 ods. 1 vyhlášky na základe úkonov, vyplývajúcich z exekučného spisu č. EX 143/2006 vo výške 39,84 € za 12 úkonov (1x získanie poverenia na vykonanie exekúcie, 3x doručenie exekučného príkazu, 2x doručenie upovedomenia o začatí exekúcie, 1x doručenie upovedomenia o spôsobe exekúcie, 1x zisťovanie bydliska povinného, 2x zisťovanie majetku povinného a 2x zisťovanie platiteľa mzdy povinného) a náhradu hotových výdavkov na poštovné vo výške 6,25 €, spolu na trovách exekúcie aj s DPH vo výške 55,31 €.“

29. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti (vrátane jej príloh) a po vyhodnotení všetkých okolností posudzovanej veci, vychádzajúc predovšetkým z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, konštatuje, že hoci označené rozhodnutie všeobecného súdu do určitej miery vykazuje známky zmätočnosti, vzhľadom na správnosť právneho záveru, ku ktorému okresný súd v konečnom dôsledku dospel, a na to, že sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi v danom prípade po zastavení exekúcie patrila tzv. paušálna odmena (výšku ktorej sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamieta, pozn.) podľa § 14 v spojení s § 15 vyhlášky (a nie tzv. podielová odmena podľa § 16 ods. 2 v spojení s § 5 vyhlášky), možno ho považovať za ústavne udržateľné.

30. Právna úprava vzťahujúca sa na vec sťažovateľa (v podstatnom citovaná v časti II tohto uznesenia, pozn.) totiž jednoznačne ustanovovala, že v prípade zastavenia exekúcie patrila súdnemu exekútorovi odmena za výkon exekúcie určená paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti a počtom hodín účelne vynaložených na exekúciu (§ 14 v spojení s § 15 vyhlášky) s výnimkou prípadu, že pred zastavením exekúcie došlo k exekučnému vymoženiu časti vymáhanej pohľadávky, keď základom na určenie podielovej odmeny súdneho exekútora bola výška vymoženej pohľadávky (§ 16 ods. 2 v spojení s § 5 vyhlášky). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť vyplývajúcu z napadnutého uznesenia, ako aj z príloh ústavnej sťažnosti (podanie sťažovateľa adresované okresnému súdu z 24. augusta 2017), že sťažovateľ v danom prípade pred zastavením exekúcie vymohol sumu 570,94 € (speňažením osobného motorového vozidla), ktorú však „*zaučtoval na trovy exekúcie*“ (posúdenie zákonnosti takéhoto postupu sťažovateľa nebolo úlohou ústavného súdu, pozn.), a preto ju nebolo možné považovať za čiastočné vymoženie pohľadávky oprávnených v zmysle § 16 ods. 2 vyhlášky. Sťažovateľ navyše v posudzovanej veci svoju odmenu nevyčísl'oval z reálne vymoženej sumy 570,94 €, ale, vychádzajúc z § 4 ods. 2 vyhlášky, ju vyčísl'oval zo sumy 10 356,50 € predstavujúcej trojročné (opakujúce sa) plnenie vymáhaného výživného. Aplikácia naposledy označeného ustanovenia vyhlášky však podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci (t. j. pri zastavení exekúcie) vôbec neprichádzala do úvahy, keďže vyhláška pre takýto prípad obsahovala (už popísanú) špeciálnu úpravu (vzťahujúcu sa výslovne na zastavenie exekúcie). Názor okresného súdu (ktorý však vzhľadom na správnosť jeho konečného právneho záveru nemal vplyv na ústavnú akceptovateľnosť napadnutého uznesenia, pozn.) o tom, že sťažovateľ mal nárok na ním vyčísl'enú (podielovú) odmenu, ale jej priznanie by bolo vo vzťahu k oprávneným „*nespravodlivé a súčasne neprimerane tvrdé*“, preto ústavný súd považuje za nesprávny a vo vzťahu k odôvodneniu priznanej odmeny (založenej na inom ustanovení vyhlášky) v konečnom dôsledku za nadbytočný.

31. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že okresný súd pri rozhodovaní o trovách exekúcie nevzal do úvahy, že v danom prípade nebol dôvod na podanie návrhu na zastavenie exekúcie zo strany oprávnených, ústavný súd, poukazujúc na § 57 ods. 1

písm. c) Exekučného poriadku uvádza, že označený procesný úkon bol v plnej dispozícii oprávnených a zastavenie exekúcie okresným súdom nebolo viazané na splnenie žiadnych ďalších podmienok. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd aj súvisiacu výhradu sťažovateľa, že povinný uhradil vymáhanú pohľadávku oprávneným až po začatí exekúcie, a preto sumu tejto úhrady je potrebné považovať za sumu vymoženú sťažovateľom ako súdnym exekútorom. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že spôsoby vykonávania exekúcie sú ustanovené v § 63 Exekučného poriadku a z dokumentácie priloženej k ústavnej sťažnosti, ako ani z vyjadrení samotného sťažovateľa v ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by ako súdny exekútor v priebehu predmetnej exekúcie vymohol aspoň časť exekvovanej pohľadávky niektorým zo spôsobov uvedených v označenom zákonom ustanovení (ako už bolo uvedené, s výnimkou sumy 570,94 €, ktorú však zaúčtoval na trovy exekúcie, a nie na vymáhanú pohľadávku oprávnených, pozn.). Samotnú skutočnosť, že povinný uhradil vymáhanú pohľadávku priamo oprávneným po začatí exekučného konania, nemožno považovať za vymoženie pohľadávky súdnym exekútorom, a preto v danom prípade bola pri rozhodovaní o trovách exekúcie (po jej zastavení) namieste aplikácia osobitných ustanovení vyhlášky o paušálnom odmeňovaní jednotlivých úkonov vykonaných súdnym exekútorom pred zastavením exekúcie.

32. Nad rámec uvedeného ústavný súd v kontexte sťažostnej argumentácie sťažovateľa tiež poukazuje na svoj už opakovane vyslovený právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ primárne namieta, nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka (resp. strany) konania. Podstatou je, aby postup súdu, ako aj jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako z ústavného hľadiska udržateľné (neudržateľné je až v prípade, ak porušenie noriem podústavného práva dosahuje osobitnú ústavnú intenzitu). Ak to tak je (tak ako v prípade okresného súdu, pozn.), ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a záverov všeobecných súdov, vyslovovať porušenia základných práv a slobôd a nahrádzať tak rozhodnutia všeobecných súdov svojimi vlastnými (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

33. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu